

Ведмедикові не засиналось.

У новому барлозі було тепло й затишно. Увесь листопад Ведмедик дбайливо застеляв долівку запашним сосновим гіллям і мохом та збивав ковдру з опалого листя. У грубці весело потріскував вогонь. На поличках виблискували слоїки з медом: травневим з акації, липовим і терпким вересовим. Проте Ведмедикові було самотньо. Раз по раз він нюшив повітря носом, а тоді хукав на замерзлу шибку й дивився в нічну далечінь — кудись туди, де, здавалося, виблискував вогник Маминого вікна.

Восени вони довго блукали лісом, поки одного жовтневого дня за пагорбом Мама Ведмедиця не знайшла цю зручну місцинку під кореневищем вікової модрини. Кілька разів вона обійшла дерево, уважно вслухаючись у навколишні хащі. Потім розчистила вхід лапами та повідкушувала корінці, які заважали.

Усередині було непривітно.

— Цього року ти зимуватимеш тут, — сказала Мама Ведмедиця.

— А як же наш дім? — розгубився Ведмедик.

— У нашому домі оселяться інші ведмежата, — спокійно відповіла Ведмедиця.

Ведмедик відчув, що Мама більше його не любить. Від цього горло йому наче моримух обпік.

Та враз Мама лизнула Ведмедика в щоку.

— Ти виріс і вже вмієш усе, чого я могла тебе навчити. А тепер маєш самостійно навчитися найголовнішого — дбати про себе.

Вона глянула Ведмедикові просто в очі.

— Я завжди любитиму тебе і буду поруч, — Мама притулилася своїм великим шерхким носом до Ведмедикового мокрого носика. — Добре запам'ятай мій запах. Коли я буду тобі потрібна, просто понюш — і ти знайдеш, обіцяю.

Мама міцно обійняла Ведмедика.

— У тебе все вийде, — сказала наостанок.

І Ведмедик лишився сам.

